

Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 29 listopada 2021 r. w sprawie T-741/20, Advansa Manufacturing i in./Komisja, wniesione w dniu 4 lutego 2022 r. przez Advansa Manufacturing GmbH, Beaulieu International Group, Brilen, SA, Cordenka GmbH & Co. KG, Dolan GmbH, Enka International GmbH & Co. KG, Glanzstoff Longlaville, Infinited Fiber Company Oy, Kelheim Fibres GmbH, Nurel SA, PHP Fibers GmbH, Teijin Aramid BV, Thrace Nonwovens & Geosynthetics monoprosopi AVEE mi yfanton yfasmaton kai geosynthetikon proïonton, Trevira GmbH

(Sprawa C-77/22 P)

(2022/C 165/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Advansa Manufacturing GmbH, Beaulieu International Group, Brilen, SA, Cordenka GmbH & Co. KG, Dolan GmbH, Enka International GmbH & Co. KG, Glanzstoff Longlaville, Infinited Fiber Company Oy, Kelheim Fibres GmbH, Nurel SA, PHP Fibers GmbH, Teijin Aramid BV, Thrace Nonwovens & Geosynthetics monoprosopi AVEE mi yfanton yfasmaton kai geosynthetikon proïonton, Trevira GmbH (przedstawiciele: D. Haverbeke, L. Ruessmann i P. Sellar, avocats)

Druga strona postępowania: Dralon GmbH, Komisja Europejska

Żądania strony wnoszącej odwołanie:

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz
- uznanie wniesionego przez nie na podstawie art. 263 TFUE żądania stwierdzenia nieważności części komunikatu Komisji z dnia 25 września 2020 r. zatytułowanego „Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r.”⁽¹⁾ za dopuszczalne; lub
- tytułem żądania ewentualnego – uchylenie zaskarżonego postanowienia ze względu na to, że Sąd powinien był odroczyć wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie dopuszczalności do czasu rozpoznania skargi co do istoty; oraz
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania co do istoty; oraz
- zasądzenie kosztów postępowania na rzecz strony wnoszącej odwołanie; oraz
- rozstrzygnięcie kwestii kosztów postępowania przed Sądem w momencie zakończenia pełnego rozpatrywania żądań skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące je podnoszą dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy: niewystarczające uzasadnienie.

- Sąd nie wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia. Po pierwsze, w pkt 34–48 i 49–51 zaskarżonego postanowienia Sąd nie ustosunkował się do argumentów podniesionych przez skarżące i nie wykazał okoliczności faktycznych zawisłej przed nim sprawy. Po drugie, nie wyjaśnił, dlaczego jedynie decyzje Komisji wydane na podstawie szczególnego aktu prawa wtórnego mogą dotyczyć skarżących bezpośrednio. Te braki przesądziły o treści pkt 38 zaskarżonego postanowienia.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo stwierdzając, że decyzja nie dotyczyła skarżących bezpośrednio.

- Sąd w pkt 26–30 zaskarżonego postanowienia odwołuje się do utrwalonego orzecznictwa w celu przypomnienia kryterium bezpośredniego oddziaływania. W ramach przeprowadzanego testu bezpośredniego oddziaływania Sąd powinien dokonać oceny treści, charakteru, celu i istoty zaskarżonego aktu, jak również kontekstu faktycznego i prawnego, w jaki się on wpisuje. Nie czyniąc tego, Sąd naruszył prawo przy ocenie przewidzianej w art. 263 TFUE przesłanki dotyczącej istnienia „bezpośredniego oddziaływania”. Przesądziło to o treści pkt 34–48 zaskarżonego postanowienia. Sąd stworzył scenariusz, w którym skarżące zostałyby pozbawione środka zaskarżenia. Nie stosując prawidłowo kryterium służącego ocenie bezpośredniego oddziaływania Sąd dopuścił się naruszenia prawa.

Tytułem ewentualnym wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd powinien był pozostawić wniosek o rozstrzygnięcie w przedmiocie niedopuszczalności do rozstrzygnięcia w wyroku co do istoty sprawy.

- w art. 130(3) § 7 i 8 regulaminu postępowania przed Sądem ustanowiony został wymóg, by Sąd pozostawił ten wniosek do rozstrzygnięcia w wyroku, jeżeli uzasadniają to szczególne okoliczności, a następnie wyznaczył nowe terminy dla dalszych czynności procesowych. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem te szczególne okoliczności zachodzą, gdy to pozostawienie to rozstrzygnięcia jest konieczne dla prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości.
- Sąd był zobowiązany do dokonania oceny charakteru, treści i kontekstu zaskarżonego aktu w celu ustalenia, czy dotyczy on skarżących bezpośrednio. W tym celu należy skupić się na istocie aktu i na ustaleniu, czy akt ten nakłada na państwa członkowskie autonomiczne obowiązki prawne. Ocena ta pokrywa się z pierwszym podniesionym co do istoty zarzutem odnoszącym się do braku kompetencji Komisji do przyjęcia załącznika I do spornego aktu. Nie pozostawiając wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję do momentu, w którym znałby on już argumenty podnoszone co do istoty, Sąd naruszył przepisy art. 130 § 7 i 8 swego regulaminu postępowania.

(¹) Dz.U. 2020, C 317, s. 5.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 9 lutego 2022 r. – Papier Mettler Italia S.r.l./Ministero della Transizione Ecologica (già Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare), Ministero dello Sviluppo Economico

(Sprawa C-86/22)

(2022/C 165/41)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Papier Mettler Italia S.r.l.

Druga strona postępowania: Ministero della Transizione Ecologica (già Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare), Ministero dello Sviluppo Economico

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 114 ust. 5 i 6 TFUE, art. 16 ust. 1 dyrektywy 94/62/WE (¹), a także art. 8 dyrektywy 98/34/WE (²) stoją na przeszkodzie zastosowaniu przepisu prawa krajowego, takiego jak ten przewidziany w zaskarżonym dekrete międzyresortowym, który zakazuje wprowadzania do obrotu jednorazowych toreb do transportu wyprodukowanych z materiałów nieulegających biodegradacji, ale spełniających inne wymagania ustanowione przez dyrektywę 94/62/WE, gdy ten przepis prawa krajowego, zawierający bardziej restrykcyjne przepisy techniczne niż prawodawstwo wspólnotowe, nie został wcześniej notyfikowany Komisji Europejskiej przez państwo członkowskie, lecz notyfikacji dokonano dopiero po przyjęciu, a przed publikacją tego przepisu?
- 2) Czy art. 1, 2, 9 ust. 1 i art. 18 dyrektywy 94/62/WE w związku z art. 1, 2 i 3 załącznika II do dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przyjęciu przepisu prawa krajowego zakazującego wprowadzania do obrotu jednorazowych toreb do transportu wyprodukowanych z materiałów nieulegających biodegradacji, ale spełniających inne wymagania ustanowione przez dyrektywę 94/62/WE, lub czy dodatkowe przepisy techniczne, określone przez ustawodawstwo krajowe, mogą być uzasadnione celem zapewnienia wyższego poziomu ochrony środowiska, z uwzględnieniem w razie potrzeby specyfiki problematyki zbiórki odpadów w państwie członkowskim oraz konieczności realizacji przez to państwo zobowiązań wspólnotowych przewidzianych w powiązanej z tym dziedzinie?
- 3) Czy art. 1, 2, 9 ust. 1 i art. 18 dyrektywy 94/62/WE w związku z art. 1, 2 i 3 załącznika II do dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że ustanawiają one jasną i precyzyjną zasadę w celu zakazania wszelkich przeszkód we wprowadzaniu do obrotu toreb, które są zgodne z wymaganiami ustanowionymi w dyrektywie i mającą prowadzić do niemożności stosowania przez organy państwowe, w tym administrację publiczną, jakiegokolwiek, ewentualnie sprzecznego ustawodawstwa krajowego?